

Пише: Оливер Вуловић

Свако путовање, па и у пакао, започиње једним кораком. После овог последњег Тадићевог по имену европског а по суштини антисрпског корака нема нас мало који се и поред свих напора да разумемо целину тренутног дешавања у Европи и уједно смирено односимо према свакодневном животу не питамо – чему ја ово већ 20 година присуствујем, чега сам савременик и шта је мој народ толико скривио Европи за оволике казне и несреће ? Срећа се, осим у театру, не може глумити. „Дођите и будите насмејани“, писало је у смс поруци коју су из партијске централе Демократе слале својим активистима позивајући их на „велику журку“ на београдском сајму под називом „Европски корак – добро за све“ а поводом бриселског политичког царског реза званог српска кандидатура за ЕУ. А који осећај сада влада у душама оних којима испред очију никакво упорно и дуготрајно махање са тв екрана џепним сатом са логом ЕУ на средини не помаже да буду насмејани поводом те режимске свевести која је стигла из Брисела ? Владају узнемиреност и несигурност, осећаји близанци српске свакодневнице. Када осећате узнемиреност, онда сте и несигурни, када сте неисгурни, добро погледајте, одмах је ту негде и узнемиреност. И поред свих наклапања и обећавања октобарских револуционара, појачаних издајцима Слободана Милошевића и Војислава Шешеља, Срби и даље имају непрекидну динамику несигурности и узнемирености у односима са европским престоницама те визна либерализација па и кандидатура, којој покушавају да у нашим животима искреирају готово спиритуални значај, не само да нису умањили осећаје несигурности и узнемирености, већ су због начина на који су и безвизни режим и кандидатура добијени, те осећаје продубили и додали им снаге. Истински однос Срба и званичног Берлина и Брисела се најбоље може сагледати кроз следеће речи Ериха Фрома : „Љубав коју си „заслужио“ оставља горак талог у виду претпоставке да ниси сам по себи објекат љубави, већ си то зато што можеш да чиниш задовољство, да будеш од користи. У крајњој линији, можда те уопште и не воле, можда те само искоришћавају „. Београдски режим је свом народу у

души оставио горак талог бриселском кандидатуром јер ју је „заслужио“ не на основу истинских потреба свог народа већ потреба и интереса ЕУ апаратуре у вези оснаживања независности лажне државе Косово. Што се Берлина и Брисела тиче у односу са Србима ту сва „љубав“ почиње и ту се завршава. Колико независног Косова, толико и бриселске „љубави“, кандидатуре, датума преговора, отварања поглавља и тако даље а све до заставе и столице НДК на Ист Риверу. Тек оног момента када ветар усталаса црвеноцрну заставу испред зграде ОУН, Србија ће бити пропуштена у тада већ неки трећи ниво остатка остатака ЕУ, јер у што остане и ако остане од праве ЕУ, Србија може ући само без Војводине, Рашке, Врањске котлине и препуштањем Републике Српске муслиманском Сарајеву. Оно што се тренутно назива ЕУ је кандидатуром помазио београдски режим по глави али до стављања у крило и нежног љуљкања има још много тога и брзо да се одради. То народ разуме, сваршено препознаје и адекватно именује – издаја. Све ово народ за сада, због тираније владајуће олигархије и близине избора није нагнало на тргове, у штрајкове и протесте али га је учврстило у закључцима да овако даље не сме да буде и да овом предугом низу самопонижавања мора доћи крај. Србима је дозлогрдила и нанела огромне штете игра европских престоница у којој се и поред вербалних позива и исказивања топлих добродошлица, чланство Србије у ЕУ пореди са недостижним идеалом те јој се у том смислу намеће осећај нижег нивоа цивилизованости у циљу њеног мотивисања да чини и оне уступке које ни једна иоле нормална и независна држава не би никада учинила. Србија је једина држава у Европи од које се, да би јој се признао напредак у имплементацији „европских вредности“, тражи да поред одрицања од сопствених економских интереса и сама једе своју супстанцу, да се својим одлукама одриче државне територије, бриге о сопственом народу, духовног и културног базиса. У овој трци са временом, пре инаугурације Путина за председника Русије за којег се тврди да ће на „српско питање“ коначно обратити посебну и одговарајућу пажњу, питање кандидатуре је од стране Брисела искоришћено а од стране београдских властодржаца оберучке прихваћено као пут да се ургентно омогући лажној држави Косово самостално појављивање на међународним скуповима и легализацију уговорних односа са трећим државама и међународним организацијама. Европа овом кандидатуром није дала већински хришћанској Србији никакве повластице већ је агресивном исламском фактору, сецесионистима, убицама, наркодилерима и трговцима људским органима омогућила свеукупну амнестију за све учињене злочине, легитимитет за чињење неких будућих злочина (типа најављених нових акција Росу на северу Космета) и право легитимног међународног политичког представљања оне наказе од тзв. државе а што у историји није забележено. Космет заиста постаје преседан како тврде Брисел, Берлин и Вашингтон, али не у смислу у којем они објашњавају тај преседан већ преседан који је сада добрано на средини тока процеса уништавања међународног права каквог смо до сада познавали. Београдски режим својим последњим поступцима није више јединствен у Европи само по путу самоуништења државе и народа којима владају, Демократска странка и њени сателити су својом сагласношћу на самостално међународно наступање НДК постали и саучесници у уништавању међународног права. Они су се активно прикључили његовом уништавању пуштањем Еулекса, преко 6. тачака са Бан Ки Муном, диверзијом типа намерног креирања непрецизног питања МСПе у Хагу у вези декларације о тзв независности Косова те без мандата од народа силецијским мењањем предлога резолуције Генералној скупштини ОУН поводом

Мишљења МСП, прихватањем и легализацијом свих резултата терористичке акције Росу у јулу 2011. на северу Космета и на крају (за сада) последњим срамним поступцима у вези ЕУ кандидатуре. У име такозваног мира који дефинише ЕУ и који у целости мора бити противан српским националним интересима, Демократска странка и саучесници чине злочин против државе и злочин против мира тако што из интереса добијања бриселске подршке да они остану једини евро-лиценцирани локални владоци Србима, безусловно пристају на такав ЕУ мир и одустају од инсистирања на правим преговорима за успостављање праведног мира на Космету. Такво понашање власти оличене у коалицији око Демократске странке и Бориса Тадића којим су осим неизмерне срамоте нанели и немерљиве и тешко отлоњиве штете народу и држави, увело их је по снази издаје свог народа у раван генерала Јована Дивјака и пуковника Јована Дамњанића. И истина, није ова власт направила само један корак који је „добар“ за све њих, и Брисел и Тадића. Демократска клика је још од 1990тих година у непрекидном маратону у којем су прво за Космет говорили да није никакво територијално и национално већ чисто демократско питање које би решили у једном мандату па све до данашњих дана и политике И ЕУ и Косово. Близу су циља и од нас зависи да ли ћемо и ми коначно закорачити и зауставити зло које прети да нас истреби и сведе на територију индијанских резервата. Гледајмо да се сада закунемо да ћемо са пута да скренемо.